

Arrest

nr. 206 571 van 5 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 153 436 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 september 2015 waarbij de vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen ontvankelijk is en de vordering tot schorsing van de beslissing tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij wordt op 3 maart 2011 een tijdelijke verblijfsmachtiging gegeven in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Voormelde verblijfsmachtiging wordt telkenmale verlengd daar de verzoekende partij steeds voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Deze verblijfsmachtiging was geldig tot 17 juli 2015

1.3. Op 1 juni 2015 weigert de verwerende partij de verdere verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 17.07.2015 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde Q. N. (...) geboren te Gujrat op 05.11.1978, onderdaan van Pakistan, verblijvende te (...) Gent, gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB304304) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 09.12.2014 werden opgenomen: "Tussen de 45ste en de 30ste dag voorde vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient de genaamde Q. N. (...) geboren te Gujrat op 04.11.1978 een arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen." Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart B kan voorleggen. De vorige arbeidskaart is verstreken sinds 17.04.2015. Bovendien legt hij ook geen recente loonfiches en geen geldige arbeidsovereenkomst over.

Betrokkene is wel in het bezit van een geldige beroepskaart geldig tot 27.05.2016, maar de geldigheid van deze beroepskaart is ondergeschikt aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene de voorwaarden niet meer vervuld, vervalt ook meteen de geldigheid van deze beroepskaart.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden."

1.4. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2015, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

(...)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art 7, al. 1,2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13:

§3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden:

Door het ontbreken van een geldige arbeidskaart B kan betrokkene geen activiteit uitoefenen die hem in staat stelt te "beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen". Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden (gedetailleerde motivering: zie bijgevoegde weigering van verlenging van zijn tijdelijk verblijf). Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006. (..)"

1.5. Bij arrest nr. 153 436 van 28 september 2015 worden de onder punten 1.3 en 1.4. vermelde beslissingen bij wege van voorlopige maatregelen geschorst. Thans behandelt de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissing vermeld onder punt 1.3.. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij immers dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2015 werd ingetrokken en dat deze beslissing aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen. Enkel de beslissing tot weigering van verlenging tijdelijk verblijf werd behouden en hiervoor werd de voortzetting van de procedure gevraagd. Ook de verzoekende partij erkent dit in haar synthesesmemorie en stelt dat onderhavige procedure enkel betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verlenging van verblijf van 1 juni 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Zij vat haar middel als volgt samen:

"Samenvattend kan de verzoeker opmerken dat hij in zijn initieel verzoekschrift de volgende middelen opgeworpen heeft :

- Schending van het artikel 13 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU*
 - schending van het hoorrecht en schending van de billijkheid ;*
- Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ;*
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;*
- Schending van de motiveringsplicht juncto artikel 62 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; Manifeste beoordelingsfout ;*
- Schending van het artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;*
- Schending van het artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ;*
- Schending van het artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ;*
- Schending van het artikel 1 van het Europees sociaal handvest.*

1. In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verlenging van het verblijfsrecht. Bij het nemen van een beslissing dient verweerder de beginselen van behoorlijk bestuur na te leven. De Raad van State stelde in zijn arrest van 17 april 1974: "Elke bestuursoverheid moet zich in de uitoefening van haar bevoegdheden gedragen overeenkomstig de eisen van behoorlijk bestuur. Recenter blijkt ook de tendens dat er bij het uitwerken van de administratieve procédure op de burger steeds meer verplichtingen rusten. Dit leidde in de rechtsleer tot de zogenaamde opvatting van het "wederkerig bestuursrecht" volgens dewelke de burger in zijn relatie tot het bestuur blijk moet geven van voldoende zorgvuldigheid, alertheid en coöperatie. Uit onderstaande uiteenzetting zal blijken dat verzoeker wel degelijk gehandeld heeft als wat van een zorgvuldig burger kan verwacht worden, maar dit niet kan gezegd worden van verweerder. De beslissing werd niet genomen met het redelijkheid, zorgvuldigheidsbeginsel in gedachten.

2. De beginselen van behoorlijk bestuur zijn eveneens ingeschreven in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur': "1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: - het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, - het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, - de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

3. Het hoeft eigenlijk geen betoog. 1) De bestreden beslissing is evident niet billijk. 2) De verzoeker werd eveneens niet gehoord voorafgaand aan het nemen van een de nadelige beslissing. 3) De bestreden beslissingen aangaande de weigering tot verlening van verblijf heeft geen afdoende wettelijke basis. 4) De verweerder berust zich op een fout van eigen foutief handelen.

4. Opdat een beslissing wettig is, dient een beslissing genomen te worden met de beginselen van behoorlijk bestuur in gedachte. Verweerder haalt tot vervelens toe aan dat de effectieve voorwaarden van tewerkstelling en bijgevolg de voorwaarden, die dienden nageleefd te worden niet voldaan zijn. In tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken tracht voor te houden legt verzoeker el degelijk bewijzen van tewerkstelling voor. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag een veelheid aan documenten voor die aantonen dat verzoeker wel degelijk werkt, een activiteit uitoefent en ook beschikt over een regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Verzoeker voegde bij zijn aanvraag volgende documenten: Verblijfstitel ; Verklaring van niet-steunverlening van het OCMW ; Beroepskaart als zelfstandige als zelfstandig helper bij de heer (..) ; Documenten van Accerta ; Loonbrieven van 01/06/2011-30/06/2014 ; Fiche nr. 281.20 voor het jaar 2015/1 ; Fiche nr. 281.20 voor het jaar 2014. De Dienst Vreemdelingenzaken is niet billijk om een verblijf te weigeren louter en alleen op basis van een letterlijke bewoording van een voorwaarde (voorleggen van een arbeidskaart) én zonder de economische toedracht te beoordelen. De bedoeling is evident vanuit de gestelde voorwaarden dat de verzoeker aantoont dat hij beroepsactiviteiten aantoont en bewijst niet ten laste te zijn van het sociaal bijstandstelsel. De verzoeker bewijst dit maar wordt toch, zonder zelfs maar gehoord te worden, getroffen door deze onbillijke beslissing die zijn leven uiteen rijt.

5. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds terecht opmerkte in het arrest van 28/09/2015 met nummer 176349 bestaat de finaliteit van de voorwaarden die gesteld werden omtrent de verlening verblijf erin dat verzoeker beroepsactiviteiten aantoont en dat bewezen wordt dat verzoeker niet ten laste valt van de sociale zekerheid. (..)

6. Hij toont wel degelijk aan dat hij tewerk gesteld is en - in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken beweert- over voldoende inkomsten beschikt. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is foutief gemotiveerd en steunt zich op foute feitelijkheden. De Dienst Vreemdelingenzaken is niet billijk om een verblijf te weigeren louter en alleen op basis van een letterlijke bewoording van een voorwaarde (voorleggen van een arbeidskaart) én zonder de economische toedracht te beoordelen. De vraag kan gesteld worden of de Dienst Vreemdelingenzaken ook zo onbillijk zou zijn om een verlenging te weigeren indien verzoeker een arbeidskaart A zou voorleggen en bijgevolg geen Bkaart voorhanden is, welke wel geëist wordt volgens de letterlijke lezing van de voorwaarden. De Dienst Vreemdelingenzaken moet redelijk en billijk zijn. De voorwaarden stellen dat hij effectief moet tewerkgesteld zijn en moet aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft, zodat hij geen OCMW-steun heeft. Verzoeker legt duidelijke bewijzen hiervan voor. Bovenstaande voorwaarden worden in de praktijk geformuleerd in verschillende vormen. Het bekomen van deze voorwaarden wordt op basis van een volledige willekeur soms ingevuld door het vereisen van het voorleggen van een arbeidskaart, of een arbeidskaart B of een beroepskaart of een arbeids- en beroepskaart. Verzoeker kan dienstig verwijzen naar het reeds geciteerde arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken. In casu werden de voorwaarden als volgt geformuleerd: voorlegging van een geldig nationaal paspoort, een arbeids- of beroepskaart, bewijzen van effectieve tewerkstelling en niet ten laste vallen van het OCMW." (RvV, arrest met nummer 32 144 van 28 september 2009) Verder kan verzoeker ook dienstig verwijzen naar een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf. De beslissing kent een verblijfsrecht toe aan betrokkene op datum van 11/08/2015, in overeenstemming met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De beslissing leest: « Au moins trois mois avant l'échéance de leur titre de séjours, au moins l'une des personnes suivantes devra produire un permis de travail ou une carte professionnelle et la preuve d'un travail effectif et récent ou la preuve qu'elle ne dépend pas des pouvoirs publics. En outre, elles ne doivent pas avoir, par leur comportement, porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale. » Vrij vertaald: "3 maand voor de vervaldag van hun verblijfstitel, dient een van de betrokken personen een arbeidscontract voor te leggen of beroepskaart en het bewijs van effectieve tewerkstelling of het bewijs dat zij niet afhankelijk zijn van overheidsinstellingen. Verder mogen zij geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. " Deze beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het komt wel aan de verweerder toe om verblijfsrecht toe te kennen op basis van effectieve tewerkstelling, hetgeen ook aan de hand van een beroepskaart. Hoewel de instructienota van 19 juli 2009 werd vernietigd, blijkt dat de bevoegdheid van verwerende partij nog steeds zeer ruim is bij het toekennen van verblijfsrecht conform artikel 9bis en zij nog steeds verblijfsrecht kunnen toekennen op basis van tewerkstelling. Het is dan ook een schending van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij dat zij volgens een volledige willekeur de voorwaarden van verblijf, die betrekking hebben op tewerkstelling, invullen . Bovenstaande beslissing toont aan dat het de finaliteit van de voorwaarden gesteld in gelijkaardige beslissingen, tot doel hebben dat men aantoont dat men tewerkgesteld is en niet afhankelijk is van het sociaal stelsel. In casu werden de voorwaarden enkel

beperkter genoteerd. Deze voorwaarden werden echter wel gesteld met het oog op slechts één zaak: personen mogen niet afhankelijk worden van het sociaal stelsel. Verzoeker toont -in tegenstelling van wat de beslissing beweert- effectief voldoende bestaansmiddelen. Er is dus zeker voldaan aan de ratio legis van de opgelegde voorwaarde. Indien de loutere formulering van de voorwaarden anders was verlopen, had verzoeker totaal geen problemen gekend. De Dienst Vreemdelingenzaken dient dan ook redelijk te zijn.

7. 7.1. In de beslissing wordt nergens uiteengezet waarom een beroepskaart B niet afdoende zou zijn om over te gaan tot een verlenging van het verblijfsrecht. Tussen een beroepskaart en arbeidskaart B zijn er grote gelijkenissen. Een arbeidskaart B wordt aan een werknemer toegekend indien er een arbeidsovereenkomst is voor een vacature waarvoor men geen geschikte kandidaat vindt op de Belgische arbeidsmarkt. De kaart wordt pas toegekend indien aan alle formaliteiten is voldaan en indien de buitenlandse werknemer een meerwaarde kan bieden, nu geen geschikte kandidaten zijn op de Belgische arbeidsmarkt. Voor het verkrijgen van een beroepskaart dienen volgende vereisten aanwezig te zijn: • Verblijfsrecht genieten; • Naleving van de réglementaire verplichtingen inzake de zelfstandige activiteit; • Een economische meerwaarde van de activiteit voor België creëren. De Economische meerwaarde is een ruim begrip dat op verschillende manieren kan beoordeeld worden. Er kan onder meer gekeken worden naar nuttige investeringen, het scheppen van werkgelegenheid, het bevorderen van de export, economische weerslag voor ondernemingen in België, het innovatie of gespecialiseerde karakter van de activiteit. Door het toekennen van de beroepskaart stellen de Belgische autoriteiten niet alleen dat verzoeker verblijfsrecht geniet en voldoet aan alle reglementeringen, maar ook dat hij een economische toekomst heeft en een economisch nut en meerwaarde creëert. Het is dan ook tegenstrijdig van de Belgische autoriteiten om nu te stellen dat verzoeker niet zou kunnen instaan voor voldoende inkomsten.

7.2. Verzoeker werkt op dezelfde plaats, voor dezelfde werkgever. De loutere statuutswijziging verandert niets aan de effectieve tewerkstelling, de gepresteerde arbeid of de meerwaarde die concludeert biedt aan de arbeidsmarkt/de maatschappij.

7.3 De verzoeker heeft zich voor het overgaan tot de statuutswijziging grondig geïnformeerd omtrent deze statuutswijziging bij Stad Gent. De Dienst Vreemdelingen van de Stad Gent stelde dat dit perfect wettelijk mogelijk was. Ondanks deze ingewonnen informatie en hoewel de verzoeker tot op datum van de beslissing effectief werkzaam is en effectief voldoet aan de voorwaarde "beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen" beslist de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 01/06/2015 toch over te gaan tot volgende beslissing. Dit is evident onredelijk.

8. Met betrekking tot de wettigheid van de bestreden beslissing staat in het verzoek tot verderzetting van de verwerende partij staat ook te lezen dat: "bij de beoordeling van de wettigheid van de beslissing weigering verlenging niet dienstig kan worden verwezen naar de motivering van de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten, dewelke een afzonderlijke beslissing betrof met eigen motiveringen dewelke ook andere rechtsgevolgen met zich meebrengen (weigering van verlenging dan wel een bevel om het grondgebied te verlaten). De beslissing tot weigering verlenging staat op zich los van de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten en blijft ook overeind zonder deze laatste beslissing. In casu werd op beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten van 01.06.2015 ook ingetrokken." Echter heeft het toekennen van het bevel tot verlaten grondgebied zeer ernstige gevolgen gehad voor verzoeker. De beslissing tot bevel verlaten werd ingetrokken nadat het verzoekschrift tot schorsing werd ingediend. De Dienst Vreemdelingenzaken erkende dat ze te vroeg was overgegaan tot het toekennen van een bevel tot verlaten grondgebied. Verzoeker was immers nog verblijfsgerechtigd tot 17/07/2015. Toch ging de Dienst Vreemdelingenzaken echter over tot het toekennen van het bevel tot verlaten grondgebied op datum van 01/06/2015. Verweerder erkent deze fout ook door het intrekken van het bevel tot verlaten grondgebied. Echter heeft deze fout van verwerende partij desastreuze gevolgen voor verzoeker. Verwerende partij houdt halstarrig vast aan de formele voorwaarde van het voorleggen van een arbeidskaart B. Verwerende partij pleitte dat indien hij gewenst had, een statuutswijziging had kunnen ondergaan. Echter heeft de verwerende partij ervoor gezorgd dat dit niet langer mogelijk. Door het toekennen van het bevel tot verlaten grondgebied, kon verzoeker immers zelf geen statuutswijziging meer aanvragen. Door het foutief/te vroeg toekennen van het bevel tot verlaten grondgebied, werd verzoeker de mogelijkheid ontzegd om zich een mogelijke statuutswijziging te ondergaan en bijgevolg aan de formele voorwaarden van de Dienst Vreemdelingenzaken nog te voldoen. Verzoeker heeft zich na de beslissing tot weigering van verlenging verblijfsrecht nog gericht tot de Dienst Economische migratie om een statuutswijziging aan te vragen, echter bleek dit onmogelijk door het bevel tot verlaten grondgebied.

9. 9.1. In zijn verzoekschrift heeft verzoeker ook een scheiding van artikel 41 het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aangehaald, meer specifiek het hoorrecht. Verwerende partij haalt aan dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op het hoorrecht, omdat het Handvest zich enkel zou richten tot de lidstaten en niet tot de burgers. Echter is het niet omdat het Handvest zich richt tot de

staten, dat burgers daaruit geen rechten kunnen putten. Integendeel, het artikel 41 stelt letterlijk dat ieder het recht heeft te worden gehoord voordat een nadelige individuele maatregel wordt getroffen. Dat in casu de weigering tot verlenging verblijf en het bevel tot verlaten grondgebied nadelige beslissingen betreffen, hoeft geen betoog. Hoewel het bevel tot verlaten grondgebied ondertussen werd ingetrokken, werd ze pas ingetrokken nadat het kwaad reeds geschied was. Verzoeker kon immers al geen statuutswijziging meer aanvragen, noch opnieuw verzoeken om een arbeidskaart B. Hoewel er ten aanzien van de verzoeker verschillende negatieve beslissingen werden genomen -de beslissing tot weigering van verlenging van verblijf, dd. 01/06/2015 en het bevel tot verlaten grondgebied, dd. 01/06/2015 werd de verzoeker nooit de mogelijkheid geboden gehoord te worden voorafgaand aan deze nadelige beslissingen waardoor de verzoeker voor een voldongen feit geplaatst werd. Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, had hij in eerste instantie kunnen toelichten dat hij nog steeds hetzelfde werk deed, nog verblijfsgerechtigd was, hij wel degelijk tewerkgesteld was, hij informatie had ingewonnen omtrent zijn statuutswijziging en er niet kon overgegaan worden tot het toekennen van het bevel tot verlaten grondgebied en had verzoeker nog een statuutswijziging kunnen aanvragen.

9.2. De motivering van de verweerder stelt dat het artikel 41 van het Handvest niet van toepassing kan zijn, nu de bestreden beslissing geen tenuitvoerlegging betreft van een bepaling van het unierecht, houdt geen steek. Vooreerst dient opgemerkt dat het Europees Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie directe werking heeft en burgers bijgevolg hun rechtstreeks hierop kunnen beroepen. Ook de verzoeker kan zich beroepen op het artikel 41 van het Handvest. Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat de betrokkene de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken, tot doel de bevoegde overheid in staat te stellen met alle elementen eigen aan het dossier rekening te houden. Deze regel beoogt, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. (Hvj 18/12/2008, c-349/07, Sopropé, p49) Het recht om gehoord te worden impliceert eveneens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de berokkenen door alle relevante elementen eigen aan het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken ne het besluit toereikend te motiveren. (Hvj 18/12/2008, c-349/07, Sopropé, p50) Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, geëerbiedigd worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijk formaliteit. (Hvj 18 december 2008. C-349/07, Sopropé, pt 38; Hvj 22/11/2012, c-277/11, M.m., pt 86, Hvj 10/09/2013, c*383/13 PPU,M.G. e.a., pt 32) De verzoeker kan zich dus, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, hoe dan ook beroepen op het hoorrecht. Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. De vaste rechtspraak van het Hof stelt dat ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procédure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (Hvj 22 november 2012, c-277/11, M.M., nr. 85) Verder dient benadrukt dat de weigering van verlenging gepaard ging met het bevel tot verlaten grondgebied. Deze beslissing werd opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG. Door deze 2 beslissing samen te nemen, kon verzoeker onmogelijk nog statuutswijziging aanvragen. 9.3. Bovendien is het hoorrecht een beginsel van behoorlijk bestuur, welke automatisch van toepassing is op een bestuursbeslissing. Hieromtrent leest het verzoek tot verderzetting: "Evenmin toont verzoekende partij een schending aan van het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een boordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R. v. St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R. v. St. 1992, z.p.l maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, beslissingen dient te nemen. Bij deze vrome van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R. v. St. nr. 39.155, 2.4.1992) In het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel diende gemachtigde van de staatssecretaris na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens tot zijn beslissing te komen. Hierbij moet de vreemdeling de mogelijkheid hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoekende partij toont niet aan dat zoals niet het geval zou zijn. Dit is kennelijk onredelijk. Het is effectief zo dat het persoonlijk gedrag van de overheid de goede werking van de openbare dienst heeft geschaden. Immers is verzoeker informatie gaan inwinnen omtrent zijn statuutswijziging bij de stad Gent en werd hem verzekerd dat dit geen probleem zou opleveren. Dit is evident volledig foutief. Meer nog verzoeker heeft zich tot de stad Gent begeven om onbepert verblijfsrecht aan te vragen. Deze vraag werd door de stad Gent ook overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Toch heeft verweerder deze vraag nooit beantwoord, nooit werd met dit gegeven rekening gehouden, noch werd hieromtrent iets gemotiveerd. Verzoeker die in de volste overtuiging was

dat zijn statuutswijziging geen invloed ging hebben op zijn verblijfsrecht, dacht gerechtigd te zijn op onbeperkt verblijfsrecht. Nu verweerder wist dat verzoeker onbeperkt verblijfsrecht had aangevraagd, diende hij hieromtrent ook te motiveren.

9.4. Verder in zijn verzoek tot verderzetting haalt de verweerder aan dat er volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie slechts kan besloten worden tot een schending van de rechten van verdediging indien zonder de onregelmatigheid de besluitvorming tot een ander besluit had kunnen komen. Dit betekent dat indien verzoeker wel gehoord zou zijn geweest en in hij in de mogelijkheid zou verkeerd hebben zijn persoonlijke situatie -verblijfssituatie, werksituatie, zijn privé-leven,...- toe te lichten, dat verweerder dan mogelijks tot een ander besluit gekomen was. Verweerder verwijt verzoeker dat hij zich in zijn verzoekschrift enkel beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie hij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming zake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben. Echter had verzoeker kunnen toelichten dat hij wel foutief geïnformeerd was betreffende de invloed die zijn statuutswijziging zou hebben gehad op zijn verblijfsrecht. Verzoeker had kunnen duiden dat hij met behulp van zijn werkgever terug een statuutswijziging had ondergaan. Immers wenst de werkgever van verzoekende partij echt niet kwijt en wenst hij hem tewerkgesteld te houden. In dat geval had verweerder mogelijk wel tot een verlenging van verblijf kunnen overgaan. Indien verzoeker zijn subjectief recht tot horen had kunnen uitoefenen, had de verweerder bijgevolg wel tot een ander besluit kunnen komen ; minstens kon de verzoeker zich nog conformeren naar de (onredelijke) eis van de verweerder (zijnde het bezit van de arbeidskaart ipv de beroepskaart en dit ondanks de onmiskenbare economische participatie in de maatschappij). Echter ging verweerder over tot een weigering van de verlenging van het verblijfsrecht en onmiddellijk ook-ten onrechte- tot het afleveren van een bevel tot verlaten grondgebied. Verweerder had deze beslissing niet genomen, indien hier het hoorrecht had uitgevoerd en was verzoeker nog kunnen overgaan tot een statuutswijziging.

10. Verwerende partij stelt dat de verwijzing naar het arrest met nummer van 28/096/2009 elke relevantie mist nu de beslissing van het bevel tot verlaten werd ingetrokken. Echter kan deze redenering niet bijgetreden worden. Het arrest stelt dat de voorwaarden opgelegd door de Dienst Vreemdelingenzaken voor de verlening van het verblijfsrecht, betrekking hebben op het verkrijgen van een nieuwe verlenging. De voorwaarden om verlenging te bekomen zijn immers geen voorwaarden die betrekking hebben op het reeds toegekende verblijfsrecht. Verzoeker werd geen tijdsduur opgelegd om aan de voorwaarden te voldoen. Verzoeker verkeerde nog steeds in de mogelijkheid dit te doen. Immers was verzoeker verblijfsgerechtigd tot 17/07/2015 en had hij tot 30dagen voor het einde van zijn verblijfsrecht tijd om aan de voorwaarden te voldoen, zijnde 17/06/2015. De Dienst Vreemdelingenzaken ging onterecht over tot het toekennen van een bijlage 13 op datum van 01/06/2015. Indien verweerder dit niet had gedaan, had verzoeker nog een statuutswijziging kunnen volbrengen zich bijgevolg te voldoen aan de gestelde voorwaarden. Door de fout van verweerder heeft concludent dit echter niet kunnen doen. Echter kan dit niet verweten worden aan verzoeker. Er dient toepassing gemaakt te worden van het adagium *Nemo auditur propriam turpitudinem allegans*. De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet beroepen op haar eigen schadelijk optreden. Verder verwijt verweerder dat verzoeker bij het indienen van het beroep nog steeds niet over een arbeidskaart B beschikte. Er dient opgemerkt dat verzoeker zich reeds tot de Dienst Economische Migratie heeft gewend, maar dat zij vanwege het bevel tot verlaten grondgebied niets wilden ondernemen. Het is door het eigen schadelijk handelen dat verzoeker nog steeds zijn verblijfssituatie niet kan rechtzetten.

11. Tot slot wenst verzoeker er ook op kort te wijzen op zijn recht op arbeid zoals in verschillende bepalingen gewaarborgd: Artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese unie Artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ; Artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ; Artikel 1 van het Europees sociaal handvest ; Verweerder haalt aan dat er geen onvoorwaardelijk recht is op arbeid voor derdelanders. Echter betreft het hier geen onvoorwaardelijk recht, maar betreft het een recht dat verzoeker ontnomen werd, omdat hij een louter formele wijziging heeft ondergaan. Het recht op arbeid is in hoofde van verzoeker wel degelijk geschonden."

2.2. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij een geldige beroepskaart heeft voorgelegd alsook bewijzen dat zij effectief werkt, een activiteit uitoefent en beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Zij meent dat de bedoeling van de aan haar verblijf opgelegde voorwaarden evident is, met name dat zij aantoonde dat zij beroepsactiviteiten heeft en bewijst niet ten laste te zijn van het sociaal bijstandstelsel. Zij wijst op het tussengekomen schorsingsarrest van 28 september 2015 van de Raad. Zij meent dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en het niet redelijk is dat haar verder verblijf geweigerd wordt louter omwille van het feit dat zij geen arbeidskaart heeft voorgelegd maar wel een beroepskaart. Er is volgens haar voldaan aan de ratio legis van de opgelegde verblijfsvoorwaarden. Zij meent dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij sinds 2011 legaal verblijf heeft op het Belgische grondgebied, op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het verblijf en de verlenging daarvan werden toegestaan op voorwaarde van effectieve tewerkstelling, en dit via ondermeer het kunnen voorleggen van een arbeidskaart B. Verzoekende partij heeft steeds aan deze voorwaarden voldaan waarbij haar laatste arbeidskaart B geldig was tot 17 april 2015. Bij haar laatste aanvraag tot verlenging heeft verzoekende partij een fiche inzake haar bezoldiging als bedrijfsleider voorgelegd waaruit blijkt dat zij voor begin 2015 een bezoldiging genoot. Zij legde tevens een beroepskaart voor, geldig tot 27 mei 2016, en een verklaring van het OCMW van 1 april 2015 dat zij geen financiële steun geniet.

In de bestreden beslissing tot weigering van verlenging van verblijf wordt als volgt gesteld:

“(...) Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze instructies dd. 09.12.2014 werd opgenomen: “Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient de genaamde Q.N. (...) een arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen.”

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart B kan voorleggen. De vorige arbeidskaart is verstreken sinds 17.04.2015.

Bovendien legt hij ook geen recente loonfiches en geen geldige arbeidsovereenkomst over.

Betrokkene is wel in het bezit van een geldige beroepskaart geldig tot 27.05.2016, maar de geldigheid van deze beroepskaart is ondergeschikt aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene de voorwaarden niet meer vervuld, vervalt ook meteen de geldigheid van deze beroepskaart.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.”

Uit de instructies van 5 maart 2014 blijkt dat de gemachtigde als voorwaarden voor een verdere verlenging van het verblijf het volgende vermeldde:

“Een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (tewerkstellingsattest, loonfiches)

Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (of OCMW)”

In zijn schorsingsarrest van 28 september 2015, nr. 153 436, heeft de Raad, die zich op dat ogenblik ook diende uit te spreken over het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2015 erop gewezen dat:

“In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt als volgt gemotiveerd:

“(...) Door het ontbreken van een geldige arbeidskaart B kan betrokkene geen activiteit uitoefenen die hem in staat stelt te ‘beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen’. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden (gedetailleerde motivering: zie bijgevoegde weigering van verlenging van zijn tijdelijk verblijf). Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 (...)”

(..)

3.1.2.5. Zoals blijkt uit de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan de verzoekende partij op het eerste zicht gevolgd worden waar zij stelt dat de finaliteit van de gestelde voorwaarden aan haar verblijf erin bestaat dat zij beroepsactiviteiten aantoont en dat zij bewijst niet ten laste te zijn van het sociale bijstandstelsel.

Nu duidelijk uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij een beroepskaart heeft die haar in staat stelt een zelfstandige activiteit uit te oefenen op het Belgische grondgebied en dat zij in dit kader ook inkomsten bewezen heeft alsook het bewijs geleverd heeft niet ten laste te zijn van de Belgische staat, is de motivering van de eerste bestreden beslissing op het eerste zicht niet afdoende waar louter wordt gesteld dat het voorleggen van een beroepskaart ondergeschikt is aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door

Dienst Vreemdelingenzaken. Er mag van de gemachtigde, gelet op de bespreking hoger, verwacht worden dat zij afdoende motiveert waarom de voorgelegde stukken niet volstaan om het verblijf verder te verlengen, dit temeer nu verwerende partij in het bevel om het grondgebied te verlaten zelf de finaliteit zoals hoger geduid van de voorwaarden erkent en uit niets blijkt waarom de voorgelegde stukken niet voldoen.

In de nota met opmerkingen blijft de verwerende partij vasthouden aan de voorwaarde van een arbeidskaart B, doch weerlegt hiermee op het eerste zicht niet de voorgaande vaststellingen.

Op het eerste zicht doet zich een schending van de motiveringsplicht voor. Verzoekende partij heeft een ernstig middel aangetoond."

De Raad stelt thans vast dat verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2015 heeft ingetrokken na het tussengekomen schorsingsarrest en bijgevolg deze beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen. De Raad erkent dat door de intrekking van het voornoemd bevel dit bevel geacht moet worden nooit te zijn genomen. Evenwel kan de Raad in casu geen abstractie maken van de houding die de verwerende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing heeft geëtaleerd, met name waar zij op dat moment te kennen gaf door haar optreden dat de finaliteit van de aan het verblijf gestelde voorwaarden er wel degelijk in bestaat dat de verzoekende partij beroepsactiviteiten aantoont en bewijst niet ten laste te zijn van het sociale bijstandsstelsel. Door enkel het bevel om het grondgebied te verlaten in te trekken, voldoet dergelijke handelwijze geenszins aan de eisen van een degelijk bestuur en maakt de verwerende partij geenszins aannemelijk dat zij in redelijkheid heeft gehandeld bij het treffen van de bestreden beslissing, nu verzoekende partij wel degelijk bleek te voldoen aan de finaliteit van de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij wel dat de beslissing tot weigering van verlenging van verblijf volledig losstaat van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten maar dergelijke redenering is geenszins ernstig, temeer nu het bevel van 1 juni 2015 zelf expliciet verwees naar de motivering van de beslissing tot weigering van verlenging van verblijf. Het loutere feit dat er andere rechtsgevolgen kleven aan beide beslissingen, doet hier uiteraard geen afbreuk aan.

Uit niets blijkt dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden weigeringsbeslissing, de opgelegde voorwaarden enig ander doel hadden dan ervoor te zorgen dat verzoekende partij beroepsactiviteiten aantoont en dat zij niet ten laste is van het sociale bijstandsstelsel. Door haar houding zoals hoger uiteengezet heeft de verwerende partij immers zelf te kennen gegeven dat dit de finaliteit was van de opgelegde voorwaarden. In het licht hiervan en gelet op de door de verzoekende partij voorgelegde stukken waaruit blijkt dat zij als zelfstandige een bezoldiging geniet en zij niet ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel, kan verwerende partij niet overtuigen waar zij stelt wel degelijk in redelijkheid te hebben gehandeld in casu gelet op de opgelegde voorwaarden.

In de nota met opmerkingen blijft de verwerende partij volharden in haar stelling dat verzoekende partij geen arbeidskaart heeft voorgelegd noch een arbeidsovereenkomst en recente loonfiches, maar zij doet daarmee geen afbreuk aan de vastgestelde kennelijke onredelijkheid van haar beslissing.

Ook waar zij erop wijst dat het behoud van de beroepskaart ondergeschikt is aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door de dienst vreemdelingenzaken, slaagt de verwerende partij er niet in aan te tonen waarom de beroepskaart, gelet op de finaliteit van de door haar gestelde voorwaarden voor behoud van de verblijfsmachtiging, niet volstaat.

De verwerende partij verwijst in haar nota voorts nog naar een arrest van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten, maar naast de vaststelling dat er in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan arresten, dient alleszins gesteld dat de verwerende partij niet aantoont dat deze rechtspraak mutatis mutandis kan toegepast worden op onderhavige zaak nu blijkt dat in onderhavige zaak verwerende partij door haar houding wel degelijk de finaliteit van de door haar opgelegde voorwaarden heeft erkent, daar waar dat niet zo was in de naar voren geschoven rechtspraak. Immers oordeelde de Raad daarin dat *"Waar verzoeker beweert dat de finaliteit van de verlenging van het tijdelijk verblijf erin zou bestaan dat de verzoeker niet ten laste valt van de Belgische staat, beperkt hij zich tot een loutere bewering en laat hij na deze concreet te onderbouwen."* Nogmaals benadrukt de Raad dat in casu wel degelijk door de houding van de verwerende partij blijkt wat de finaliteit is van de opgelegde voorwaarden.

Het betoog in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing. Een schending van het redelijkheidsbeginsel is aangetoond. Het enig middel is om die reden gegrond. Daar dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, bestaat er geen noodzaak om over te gaan tot een verdere bespreking van de overige middelonderdelen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER